

HLE, JDEME DO JERUZALÉMA

Kázání ze soboty 6.2.2016 – br. Michal Balcar

Lk 18,31-43

Úvod

Příští týden začíná ve většině křesťanských církví období půstu, jež je chápáno jako příprava na Velikonoce. My se sice nepostíme, ale myslím, že je jenom dobře, pokud spolu s učedníky (alespoň pomyslně) vyjdeme do Jeruzaléma, jak nás vyzývá v dnešním čtení Ježíš.

Lukáš 18,31-34

Vzal k sobě svých Dvanáct a řekl jim: „Hle, jdeme do Jeruzaléma a na Synu člověka se naplní všechno, co je psáno u proroků. Neboť bude vydán pohanům a budou se mu posmívat a tupit ho a plivat na něj, zbičují ho a zabijí; a třetího dne vstane.“ Oni však ničemu z toho nerozuměli, smysl těch slov jim zůstal skryt a nepochopili, co říkal.

Poslední předpověď utrpení

Hle, jdeme do Jeruzaléma... Slova, jež jsme právě slyšeli, jsou vlastně vyjádřením Ježíšova údělu. Právě proto přišel. Zde je nečekaný antiklimax, jenž je Božím zázrakem proměněný v klimax. Největší zvěst pro každého křesťana je ovšem hned na první čtení značně děsivá. Leží-li smysl bytí až za branami smrti, kdo z lidí je ochoten jít na takovou cestu? A přesto Ježíš začíná radostnou odvážnou výzvou: *Hle, jdeme do Jeruzaléma...*

... a na Synu člověka se naplní všechno, co je psáno u proroků... Ježíšův život a jeho konec jsou naplněním proroctví. Kdo by nechtěl být tak důležitým člověkem, že by o něm bylo prorokováno v Písmu? Kdo by nechtěl být tím, jenž ovlivňuje životy druhých? Jenže proroctví je také svazující. Determinuje Ježíšovy volby. Nemůže jinak, než jít cestou, jež mu byla určena shůry. To je naplňující a zároveň svazující.

... bude vydán pohanům a budou se mu posmívat a tupit ho a plivat na něj, zbičují ho a zabijí;... Při prvním čtení nás udeří do oka a ucha neobvykle dlouhá řada sloves v trpném rodě. Ježíš mluví o konci svého života a konstatuje, že nebude jeho pánem. *Bude vydán...* Nejen, že se sám nevydá, pohanům do rukou, ale bude vydán, což naznačuje dvojitou pasivitu. Pasivita je něco, co nemáme rádi. Nakonec i samotný gramatický název naznačuje, že slast přichází s činností, zatímco trpný rod přináší utrpení. Každý, kdo kdy seděl v autě v zácpě, ví, o čem mluvím.

Pokud jsme my sami pasivní, je to většinou dáno tím, že okolnosti jsou silnější. Víme, že s některými věcmi se prostě bojovat nedá. Musíme se odevzdat do rukou jiným lidem. Nejnepříjemnější pasivita, kterou jsem zažil na vlastní kůži, byla před očekávanou narkózou. V narkóze jsem podstoupil tři operace (pokud započítám jeden zákrok v lokální anestézii, při němž jsem omdlel, pak 4). Je to opravdu velmi nepříjemný pocit. Honí se vám hlavou, že do vašeho těla budou zásadně zasahovat úplně neznámí lidé. A tak doufáte, že na vás vyjde

v rozpisu operací primář, ale tušíte, že to taky může být začínající elév a nejde s tím nic dělat. Musíte se odevzdat do rukou lékařům a systému. Uděláte to proto, že věříte, že kdyby nevěděli, jak na to, nemohli by být na operačním sále. K odevzdání je třeba důvěry.

Před nějakou dobou jsem si uvědomil, že úspěch jednoho z největších úkolů, které v životě mám, tedy manželství, nemohu garantovat. Když jsem se oženil, věřil jsem bláhově tomu, že když se budu snažit ze všech sil, musíme být šťastní. Dnes vím, že to tak není. Nakonec jde o to, zda se oba, jako manželé, svobodně rozhodujeme, zda spolu chceme zůstat nebo ne. Šťastné manželství vyžaduje odevzdání. K odevzdání je třeba důvěry a lásky.

Odevzdání

Ježíšova pasivita je jeho dobrovolným rozhodnutím. V čem tkví? V tom, že je odevzdán do Otcových rukou. "Bude vydán..." Víme komu, ale nevíme kým! Tím, kdo má moc ho vydat. To je jedině Otec. Činí zde Otec věc nepochopitelnou? Ano a přesto mu Ježíš věří, že je to správné.

Pasivní Mesiáš? Takového nechceme vidět. Ve výkladu ke starocírkevním perikopám se říká: *"Nejvlasnější příčinou tuposti učedníků však přece jen bude neschopnost vidět vyvrcholení Božího díla právě v naprostém ztroskotání a totální porážce Ježíšově. To pro nás lidi vždycky zůstane nepochopitelnou záhadou, urážející naše představy o Bohu a rozvracející naše přirozené náboženství."*

Ježíš se odevzdal do rukou Otce a cesta, kterou ho Otec vedl, byla cestou utrpení. I naše cesta víry je cestou odevzdání. Ta nemusí vést skrze utrpení, ale to těžké tkví někde jinde. Náš život již totiž není v našich, ale v Božích rukou. Podle jeho vůle se vše děje.

...třetího dne vstane... (závěr)

Celý text obsahuje jediné sloveso v činném rodě v budoucím čase futurum. Ježíš byl vydán a proto mohl vstát. I my se musíme vydat, abychom jednou mohli vstát.

